

מעיסוק ב'אבני-חן' לשיפוץ 'אבן-החן' הרוחנית

סיפורה של הגמולוגית (גמולוגיה – תורת 'אבני-חן') ד"ר גילה גבריאלוב * שילוב מופלא של 'הבנה' באבני-חן ואמונה טמירה בסגולותיה * סיפור ההתקרבות המעניין של ד"ר גבריאלוב, מקפל בתוכו ניסים גלויים ואירועים מעניינים בדרכה אל היהדות

זאת נחמה קרמר

שכחתי.

(ד"ר גבריאלוב הציגה במניי בגאווה לא מוסתרת את יצירות האמנות היפהפיות, תמונות חיתוך וריקועי כסף מעשה ידי בעלה, שמבוססות על רעיונות מהמקורות. בתחילה שקלנו את הרעיון לערוך כתבה משולבת לשני בני-הזוג, אולם לבסוף החלטנו שסיפור של ר' אריה גבריאלוב שווה כתבה נפרדת).

* גב' גילה, את גמולוגית במקצועך; בעלת תואר דוקטור בגמולוגיה, מרצה באוניברסיטת תל-אביב. במשרדך שבבורסה

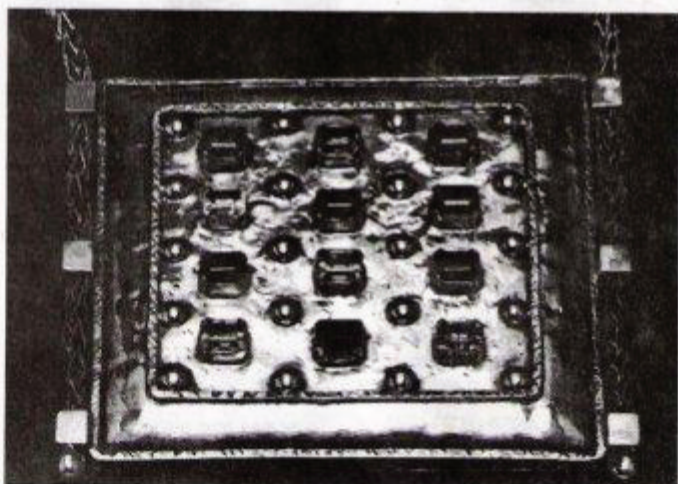
עודני ממתנה לד"ר גב' גילה גבריאלוב שתתפנה לשיחה איתי, סקרתי בענין את אבני-החן המונחת על המדף בביתה. ראיתי שם מושבה של ציטרון, לצד אבנים מוחלקות, עגלגלות, שיחדי וצרו אשכול ענבים לבגן צהבהב, שעליו הירוקים מנוצבים אף הן ביד-אמן מאבן-חן. היתה גם מושבה של אמטיסט טול, שד"ר גבריאלוב הסבירה לי בהמשך שהינה מיוחדת מאד, ואבן ירוקה שעורקים צבעוניים עוברים בה, שעוררה את תשומת-לבי והתכונתי לשאיל לשמה ולסגולותיה, אך

הנך עוסקת בבדיקה מעבודתית של אבני-חן, לצד עבודות מחקר אישיות שהנך מבצעת. לכאורה, מקצוע מדעי טהור. מהו אם כן הקשר בין תחום התמחותך זה לבין נושא סגולות אבני-החן – שבקרב הציבור קיימת נטיה לשייך אותו לתחום המיסטי – שגם בשלו את מאד מפורסמת?

– תמיד כששואלים אותי כיצד הנעתי לנושא סגולות אבני-החן, ולא חשוב מי הם השואלים; אם אילו מאוינות להרצאה שאני נושאת באוני נשות ויצ"ו, או בראיון לעיתון לא דתי; בהרצאה שאליה הוזמנתי על-ידי בתו של הרב עובדיה יוסף או במסגרת ויצמן – תמיד אני משיבה, שהנעתי לכך בעקבות חזרתי בתשובה. הנושא אינו חדש, הוא קיים במקורות היהודיים, ומי שמעיין בהם מגיע גם אלו. החל מאבני-המילואים בחושן ובאפרד, ובהמשך בשימוש הנרחב שהשתמשו באבני-החן בכל תפוצות ישראל בכל הזמנים, לשם שיבוץ בתשמישי קדושה. מוכן שמיד כשאני מזכירה את ענין חזרתי בתשובה, שואלים אותו בסקרנות: וכיצד חזרת בתשובה? ואני עונה: את כל הקרדיט לכך יש לוקף לזכותו של הרבי מליובאוויטש!

תנה, ביום שישי האחרון – לפני יומיים – התקשרה אליי אשה וביקשה לדבר עם גילה גולן. היא לא מספר שאלות בנושא אבני-החן. התעניינתי לדעת ממי שמעה עליי, והיא השיבה שקראה כתבה אודותיי בעיתון הנשים 'את' הופתעת ביותר. והרי הכתבה שהזכירה התפרסמה לפני כשנתיים! – אמרת לה זאת.

נכון, "הסבירה" ביקרתי אצל רופא שיניים, ועל השולחן בחדר-ההמתנה היו מונחים עיתונים שונים, ישנים למדי. בניהם

'אצבע' לספר תורה, מעוצב ומשובץ ביהלומים ואבני-חן. תימן, המאה

20-ה

מצאתי את הכתבה עליך".

תמיהתי נשארה בעינה.

"והרי מאז עברו עליי תמורות ותהפוכות, וחיי השגנו מן הקצה אל הקצה. בין השאר נישאתי מחדש, שמי שונה מגולן לגבריאלוב ועברתי דירה. כיצד הצלחת לאתר אותי?"

"ציינת בכתבה שחזרת בתשובה על-ידי הרבי מליובאוויטש, ושאת קשורה לחב"ד". הסבירה "היה לי חשוב לשוחח אתך, והתקשרתי לכפר-חב"ד. שם הפנו אותי ממספר טלפון אחד למשנהו, עד שהצלחתי לאתר אותך".

למען האמת, בתחילה התקשיתי להפתח עם סיפור חזרתי בתשובה. היה לי קשה לגולל אותו בחפשיית באוני וזים. אולם כשנוכחתי לדעת שסיפורי מביא אנשים להרהורי תשובה ואף מעודד את המתלבטים, למדתי להתגבר על רגשותיי ואני משתדלת לספר אותו בכל הודמנות.

לשם דוגמה: אחת מהרצאותיי נערכה בבית-הכנסת בכפר-חב"ד. המקום היה מלא בנשים, שגרשו אותו בצנפיות. חשתי מבוהלת. בייחוד לאור העובדה שהרצייתי לאחר פרופסור בנובר. מלבד זאת, עבורי, כל הרצאה הינה כמו הרצאה ראשונה... כך שבדור אף הייתה הרגשתי. אולם ברוך ה' עברתי זאת בשלום. מיד לאחר הרצאה ניגשה אליי אחת הנשים ושאלה: "חגידי, איך הסתדרת עם הילדים שלך? סיפרת שיש לך ילדים בוגרים; כיצד הם קיבלו את עובדת חזרתך בתשובה?" מדבריה הבנתי שגם היא נמצאת בתהליך חזרה בתשובה, אך דורכת במקום ולא עושה כל צעד משמעותי בכיוון להתקדמות – משום שהיא חוששת מתגובת ילדיה והמאומן שבו יקבלו את צעדה.

שיתפתי אותה בניסוניה האישית, ושמחתי להיווכח שדבריי מעודדים אותה ומשחררים אותה מלבטיה.

כשאני מספרת בהרצאותיי על ההתלהבות שבה אני קמה מידי בוקר ועל השמחה העצומה שבה אני אומרת "מודה אני", ועל-כך שברכת "אשר יצר" פוקחת לאדם את העיניים ומלמדת אותו להבחין בין עיקר לספל ולהתבונן בדברים במרומוציות הנכונות – נשים חרדיות ניגשות אליי ומרות

לי על דבריי המעוררים גם אותן.

"אנחנו מתפללות מידי יום", הן אומרות "אך לאחר זמן כה רב כבר עושות זאת יותר מתוך 'מצוות אנשים מלומדה'. את מעוררת ומנערת אותנו מתוך אדישות השיטה וגורמת לנו להתבונן בדברים באור מחודש".

כיצד הגעת לעסוק בתחום הגמולוגיה?

– 'נולדתי' בתנות תכשיטים. להורי הייתה תנות תכשיטים ידועה ומפורסמת בתל-אביב של ימי ראשית המדינה. בסמוך לה היה

כתר תורה, כסף משופץ יהלומים ואבני-חן, פולין, המאה ה-19

בית-המלאכה שלהם, שעבדו בו יהודים תימנים, אמנים במקצוע הצרפתי שאותו רכשו בתימן. כדי לקבל פיתה עם סחוג וחילבה היה עליי להלחץ קודם צמיד או תכשיט כלשהו. נוף-ילדותי היו אבני-החן, הנבישים והקריסטלים שאבי ייבא מדביל. גדלתי בין אבני הלשם והאחלמה, הספיר והברקת והעולם המופלא הזה קסם לי. אך טבעי היה שכשאגדל אבחר ללמוד את הנשוא

לעומק ואף אעסוק בו כמקצוע.

בזמנו, המודעות לנושא אבני-החן לא הייתה ממתחת כבימנו.

– נכון. למעמים אבי אומר לי שהוא ממש 'משתגע': לפני עשרות שנים היו לו מחסנים מלאים באבני-חן, שאיש לא רצה להסתכל עליהן. והיום!... בעצם, כפי שאמרתי כל הנושא איננו חדש ולדעתי הסיבה לכך הינה החזרת למקורות, שברוך ה' תופסת תאוצה בשנים האחרונות.

כיצד התחולל בחיך המפנה שהחזיר אותך למקורות?

– נשלחתי מטעם האינזירסטיה לארצות-הברית, למשך כשבועיים. הוזמנתי על-ידי המחלקה לגאולוגיה (תרות המחצבים) באוניברסיטת ניו-יורק, להרצות בנושא הגמולוגיה (תורת אבני-החן). התפקיד לאירח את הישראלים שמגיעים למקום מוטל על אחד מאנשי האמיניסטרציה במקום, שהינו חסיד תב"ד. הוא היה מארח למופת, שעשה הכל על-מנת להקל עליי וכדי שאהיה מרצוה. אבל הוא גם היה 'ודניק' רציני. הוא חזר ואמר לי שוב ושוב: "אני מוכרח לקחת אותך לרבי מליובאוויטש" ניסיתי לדחות אותו מבלי לפגוע בו; כי מה לי ולרבי מליובאוויטש? אך הוא לא נתן לי מנוח. היה חשוב מאד עבורו שאהיה אצל הרבי בחלוקת הדולרים ביום ראשון, אך על-כך סרבתי אפילו לשמוע.

"מה", אמרתי "בשביל דולר אבזבו את יום החופש השבועי היחיד שלי?" ולא הועילו כל הסבירי שהזו דולר מיוחד, שהרבי יתן לי במו ידיו.

הוא לא חדל להציק לי בנושא, עד שלבסוף התפשרנו על ביקור אצל הרבי בבוקרו של סתם יום של חול באמצע השבוע. הרגשתי שאני ממש עושה לו טוב, רק משום שהוא היה

כל-כך נחמד ואדיב ואירח אותי בסבר פנים יפות.

הגענו לקראן-הייסט, עמדתו מול הבית והוא הצביע ואמר לי, "הנה, זהו 770". ניצבתי שם בתוך תבורה לא גדולה של אנשים שעמדו וציפו לבואו של הרבי, והרגשתי לגמרי לא שייכת. ממש לא הבנתי מה אני עושה במקום הזה. והנה הגיעה

מכנייתו של הרבי, וקהל הממתנים התמלא בהתרגשות. דלת המכניית נפתחה, הרבי יצא החוצה והעיק מטב מהיר, כאילו רק סוקר אך ממש חוד, באנשים. עיניו נחו עלי לשבריי שניה, אך היה זה מבט מהמם! תמיר כשאני מספרת על-ך, אני מתפללת שתבואנה לי המילים הנכונות שיהיה בהן כדי לתאר את ההרגשה המיוחדת, הנפלאה והמרוממת הזאת. אך מעולם לא הצלחתי למצוא מילים מתאימות להגדיר בהן את שחוייתי ברגע הקצרצר ההוא.

הרבי המשיך ללכת - ואני צועדת אחריי כמומומנת! שכחתי שבאתי עם מלווה, שאני זרה במקום וזוקקה להדרכה צמודה. אנשים נוספים הלכו בעקבות הרבי ונכנסו לבנין ואני בתוכם. עד שהרבי הגיע לחדרו. לפני שנכנס הוא שב והסתובב, אמר מילים אחדות לאנשים מסוימים, ולפתע המנה אליי את מבטו והעניק לי חיך רחב - אבל איזה חיך! משהו-משהו!

הממם.

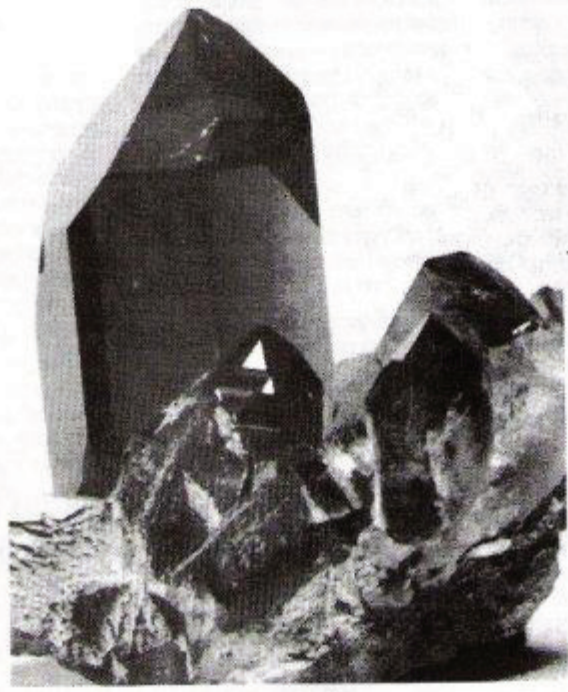
ואז, ונכנס לחדר.

איני יודעת כמה זמן נשארתי לעמוד שנותקת לגמרי מכל הסובב אותי. לא ראיתי ולא חשתי דבר. המלווה שלי אמר לי לאחר-מכן, שעייני זלגו דמעות כמו מעיינות נובעים. לאחר זמן מה אמר לי המלווה בעדינות, שצריך ללכת. ציינתיו והלכתי. במשך שעותיים תמימות לא הוצאתי הגה מפי - דבר מאד נדיר אצלי... היית פשוט המומת, נתונה תחת הרושם האדיר שהשפיעה עליי דמותו הענקית, רבת העוצמה של הרבי.

אז אין לך דולר מהרבי?

- דווקא יש לי. בעלי היה אצל הרבי פעמיים בזמן חלוקת הדולרים, והוא נתן לי אחד משני הדולרים שלו...

לפני שחזרתי לישראל העניק לי מארתי במתנה שתי תמונות של הרבי. בארץ מסגרתיו אותן; תמונת אחת הנחתני על שולחני באוניברסיטה ואת התמונה השניה הצבתי על השולחן במשרדי.

ענק כסף משובץ ילומים ואבני-חן בהשראה לחושן

הרגשנו שמשוה 'הסתובב' אצלך."

ונעבור לפרק ב'...

- בתי, שהיתה אז בת תשע-עשרה, קיבלה מילגה ללמוד בקולג' יוקרתי לאומנת בוונקובר, קנדה. כדי להקל עליה את קשוי ה'גלות' ולתת לה הרגשה של בית, הצעתי שתיצור קשר עם ידידה טובה שלי, שיחזירי למדנו באוניברסיטה ואשר כיום מתגוררת בוונקובר. כליל-הסדר בתי היתה אמורה להתארס אצלה, ואני ביקשתי להמתיע אותה והתקשרתי - בעיצומו של החג - כדי לאחל לה 'חג שמח'. אז עדיין לא ידעתי שאסור להתקשר בשבתות ובמועדים.

חברתי הייתה את שפופרת הטלפון ולחדרתי הודיעה לי בקול מרדא, שבתי לא הגיעה! זו היתה עבורי מהלומה איומה. מיד הרגשתי שאירע דבר מה חמור מאד. מיהרתי להתקשר לקולג', והתחיל

מבצע חיפוש אחרי הבת האובדת. החיפושים נמשכו שמונה שעות ארוכות ומורטות עצבים, עד שהצלחנו לאתר אותה. התברר לנו שבדרכה לבית מארחיה עמדה בתי על שפת המדרכה, מתכוונת לחצות את הכביש. נהג שיכור נסע במכוניתו בפראות, איבד שליטה, עלה על המדרכה ופגע בה בעוצמה. הילדה נפגעה בראשה בצורה אנושה. כשהתקשרו אליי להודיע לי על האסון, אמר לי: "אם את רוצה, תבואי. המצב אנוש ואנחנו לא יודעים אם יש לך בשביל מה לבוא. תנסי... אולי עוד תספיקי לראות אותה."

השארתי בבית את שני אחיה, בני עשרים ושמונה-עשרה בזמן ההוא, ונסעתי. הנסיכה הארוכה היתה סיסו! במיוחד שבאותם ימים עדיין לא ידעתי על קיומו של הספר הנפלא ונוסך הבטחון, ספר התילים. כשראיתי את המצב שבו נמצאת בתי,

כך נגמר הפרק הזה שלי - פרק א' - עם הרבי.

כן, תמיד אני נהנית לספר שלאחר כשנתיים מאז שחזרתי לארץ, נכנסה יום אחד לחדרי קולנה, חברה שלי מהמחלקה לפסיכולוגיה, ואמרה לי: "תשמעי דבר מעניין, אמתול עברתי באלנבי וראיתי באחת החנויות תמונה של טבא שלך."

"מאיפה את מכירה את טבא שלי?" התפלאתי.

"מה פירושו?" היא לא הבינה את תמיהתי "כולם באוניברסיטה מכירים אותו. התמונה שלו ניצבת אצלך על השולחן."

מבן שהסברתי לה שזהו הרבי מליובאוויטש, והיא היתה המומה. הסיפור הצמיח רגליים והתפרסם בכל האוניברסיטה. אנשים ניגשו אליי ושאלו, איזה קשר יש לי עם הרבי מליובאוויטש. מאוחר יותר, כשהזרתי בתשובה, אמרו לי: "כן, כבר אז

שהיתה אחרי ניתוח ראש ומחוסרת הכרה - כמעט איבדתי גם אני את הכרתי. למולי ידעתי מה עלי לעשות. לא ערכתי הרבה חשבונות ומיחרתי להתקשר - למי? כמובן; למארח החב"דניק שלי. (לאחר מכן התברר לי שלא לקחתי בחשבון את הבדלי הזמנים שבין ניו-יורק לקנדה והערתי אותו משנתו בלשלוש לנמות בוקר.) אמרתי לו בינמה-חד-משמעית: "תשמע: לך מיד לרבי שלך ותנידי לו שהוא חייב להציל לי את הילדה שלי כי אני לא נפרדת מחילדה הזאת בשום פנים ואופן". הוא אמר שימלא את בקשתי, ואני חזרתי לשבת ליד מיטת הילדה.

לאחר שעות אחדות התקשר החב"דניק

לי גם בך שהדריך והכין אותי - באמצעות החב"דניק, שהעביר אלינו את הוראות הרבי שאותן קיבל מהמוזכירות - כשתאר לי שאתה את תהליך הוראת לחיים של בתי. לדוגמה, הוא אמר לי שכאשר התעורר, בתחילה לא תדע מה אתה. לא תוכל לתבט מילים. יחד עם זאת עודד אותי ואמר שבמשך הזמן זה יעבור והיא תחזור לעצמה.

דבר מדהים נוסף ארע, כאשר בתי כבר היתה מסוגלת לדבר, למרות שעדיין היתה מבולבלת ומטושטשת. יום אחד הפתיעה אותי כשהודיעה לי: "התקשרתי לרבי".

"מה פתאום התקשרת לרבי?" נדהמתי, והיא השיבה כמו זהו דבר מובן מאליו: "אני

לאחר שעות אחדות התקשר החב"דניק ואמר לי:

"יש לך מהרבי ברכה נפלאה, שהבת תהיה בריאה. היא תהיה בסדר. הרבי אומר שהיא תהיה עוד יותר בסדר משהיתה קודם לכן". הוא המשיך והורה לי שאומר לרופאה - לא הבנתי מנין ידע הרבי שזוהי רופאה ולא רופא - שהרבי רוצה דיווח עקבי ומפורט על מצב הבת ועל התקדמותה. מאז אותו הרגע דיווחה הרופאה לרבי בקביעות על מצבה של הילדה, במשך כל תקופת שהותנו במקום

ואמר לי: "יש לך מהרבי ברכה נפלאה, שהבת תהיה בריאה. היא תהיה בסדר! הרבי אומר שהיא תהיה עוד יותר בסדר משהיתה קודם לכן". הוא המשיך והורה לי שאומר לרופאה - לא הבנתי מנין ידע הרבי שזוהי רופאה ולא רופא - שהרבי רוצה דיווח עקבי ומפורט על מצב הבת ועל התקדמותה. מאז אותו הרגע דיווחה הרופאה לרבי בקביעות על מצבה של הילדה, במשך כל תקופת שהותנו במקום.

מצב-רוחי השתנה לגמרי. הבטחתו של הרבי נסכה בי בטחון. חזרתי ואמרתי לצוות הרפואי - שהיה כולו לא-יהודי - שטיפל בנתי: "היא תהיה בסדר, אתם תראו שהיא תהיה בריאה!" כולם שם חטבו שמשוה אצלי לא בסדר. שאני זקוקה לאשפוז... הרבי עוד

שמעבה של הילדה מאפשר את חזרתה לארץ - וחזרתי.

תהליך השתקמותה בארץ היה מהיר ביותר, וחיינו חזרו למסלולם הרגיל.

קשר כלשהו עם הרבי?

- שום כלום. הקשר נפסק לגמרי!

כחצי שנה לאחר מכן, האוניברסיטה שבה אני עובדת - אוניברסיטת תל-אביב - הזמינה כסחוזה, את החב"דניק, שזהו לו כבר כעשר שנים שהוא מארח ישראלים, להיות אורח האוניברסיטה. כשנודע לי על-כך, שמחתי מאד. כעת יתאפשר לי להחזיר לי ולו במעט על גמולו הטוב. הזמנתי אותו להתארץ בביתי, הצגתי אותו במני ילדי והראיתי לו גם את הבת, שלמענה טרח במשך חודשים ארוכים כאשר שימש מתווך ביני לבין הרבי.

ואז הוא הפתיע אותי בשאלה: "האם תכתב לרבי מכתב תודה?"

הרגשתי היתה נוראה!

- במאמר מוסגר, מאכן למדתי לקבל ברוח-טובה את העובדה שאנשים אשר נעזרים באבני-הסגולה שמקבלים ממנה, לא מדווחים לי על התוצאות הטובות. בדרך-כלל אני שומעת על-כך בעקיפין מפי אשה שבאה לבקש אבן ושהופנתה אליי באמצעות חברה שנעדה על-ידי. אני אומרת לעצמי: אם הרבי מוחל על-כך, מי אני שאקפיד?

מיד התיישבתי וכתבתי מכתב לרבי, בו התנצלתי וביקשתי מחילה. לא ידעתי אף מונים לרבי והחב"דניק הצטרף לתקן את כתיבתי. הוא אמר לי בצחוק, שאני כותבת לרבי כמו לבוסית שלי באוניברסיטה....

שלחתי במקס - והגיעה תשובה!

בתשובתו כותב הרבי - והרגשתי דבריו עקצוץ קל - שאכן, יש כאלו אנשים, שאינם אוכרים לוטר תודה... וישו בדך את הילדה שתהיה בסדר, ובסוף המכתב הוסיף משפט קצר: "מציע לשמור שבת"...

קראתי את השורה הזאת ישר והפוך, ולא ידעתי מה לעשות אתה.

התקשרתי לבית-חב"ד באזור מטריי בתקופה ההיא, ברמט-גן. ענתה לי בחורה שהפנתה אותי לגברת מסוימת, שאותה הכיריה לאשה צדיקה' שמסרת שיעורים. המילים נשמעו לי כיפיות. בכלל לא לקוחות מן הלקסיקון שלי. זה מה 'צדיקה' שמסרת

צריכה שרוב יבקר אצלי. יש לי כמה שאלות לשאל אותי". הילדה פשוט פתחה דפי-זהב, ומי הוא הרב שאת שמו מצאה ואלו התקשרה, בהשגחה פרטית? - הרב וינגר, רבה החב"די של נוקסברג? הרב הגיע באותו אחר-הצהריים, ומאז ביקר אותנו בכל יום. המקום היחיד שאלי יצאתי מבית-החולים, היה לביתו של הרב וינגר, בלילות-שבת.

הצוות הרפואי עקב בתדהמה אחר תהליך התאוששותה של הבת. לא היו להם מילים להביע את תחושתם. "זהו נס", חזרו ואמרו "זהו נס!" ההעוצה לרבי מליו באויטש הרקיעה שחקים.

לאחר ארבעה חצי חודשים אמר הרבי

שעורים? אולם התקשרתי. ה'צדיקה' הסייגה אותי להצטרף לשעור שהיא מוסרת בארנו ערב, אשר בהשגחה פרטית היה הערב הפנוי היחיד שיש לי מעבודתי באוניברסיטה. היה לי חשוב לדעת, ושאלתי אותה: "אחארי שאשמע את השעור שלך, אדע לשמור שבת?" היא צחקת, ואמרה: "בואי, תשמעי - וטראי".

הכל היה חדש לי ולא מוכר. ה'מורה' הציבה על השולחן מולה תמונה של הרבי, הציגה שבעה ספרים והניחה אף אתם על השולחן - והתחילה להעביר את השעור. ישבתי מרותקת! לא הבנתי מילה, אך הרגשתי שחזרתי הביתה.

שבת שלאחר מכן הרגשתי צורך ללכת לבית-כנסת. פתחתי את הסידור, ולא ידעתי כיצד להסתכל בו! בחורה שעמדה לא הרחק הבחינה במצוקתי וחיכה אליי. היא סימנה לי כידה וניגשתי אליה. הבחורה הראתה והסבירה לי מה וכיצד לומר, ומאז אותה שבת אנו חרות בלב ונפש! פעם אמרתי לה, שאילו הייתה יודעת שבעקבות כך 'ארבך' אליה למשך שנתיים שבהן לא אתן לה מנוח 'ראציק' לה הל הזמן 'איפה להסתכל, מה לומר?' - בוודאי לא הייתה כל-כך נחמדה אליי באותה פגישה ראשונה.

אני מוכרחה לציין שהייתי המומה. כיצד יתכן שבן-אדם בארץ, שחושב עצמו לאינטליגנט ומשכיל, שגמר דוקטורט ושועסק בחינוך - אינו יודע איך מסתכלים בסידור! הרגשתי בורה ועם-הארץ. ממש מטומטמת. זה היה חסכול רגוע. הייתי מלאה כעס כלפי מערכת החינוך בישראל, שלא דאגת להקנות ליילדי העם הזה ידע בסיסי ביהדות, מורשת אבותיהם. לא בבית-ספר יודי, לא בתוכנו ולא באוניברסיטה. בכלל לא הרגשתי דוקטור!

באותה שבת מגשתי לראשונה, תוך כדי דפדוף בסידור, ב'מודה אני', ונמלאתי בהתפעלות. הכייתי בקוצר-רוח ליום ראשון בבוקר. קפצתי ממיטתי בהתלהבות על הזכות הגדולה שעתלה בחלקי, 'לומר 'מודה אני' - לראשונה בחיי...

אמה של אותה בחורה 'סחבה' אותי לשעור נוסף, וכעת כבר השתתפתי בשני שעורים. אתה מהמתפתת בשעור הזה הציעה לי להצטרף לשעוריו של הרב וינגבר (מ'אם-ילד' בני-ברק) ונסחפתי. מאז אני בקשר הדוק אתו ועם בני-ביתו. הצמאנו שלי לידע היה עצום, והלכתי לכל שעור שהמליצו

עליו בשניי. לא התביישתי כשלא הבנתי, ולא הסתיו לשאל שאלות. לאט-לאט 'נכנסתי לעניינים'.

היום אני יודעת - גם בעקבות שיחות עם בעלות-השובה - שהמלך שלי היה, שהרבות את היהדות לא דרך האיסורים וההגבלות הכרוכים בקיום מצוות, אלא באמצעות היפך שבלימוד התורה, ובמיוחד תורת הנפלאה של הרבי, שיועד לתוריד גם נושאים רוחניים גבוהים ועמוקים באופן כזה, שניתן יהיה להבין אותו בכל שכל ממוצע. הדרך הזאת התאימה יותר לאופיי.

הייתי חוזרת מתפילות-שבת ומהשיעורים הללו כשאני ממש מרחפת. הילדים שלי אומרים שרגלי בכלל לא נגעו במדרגות. בבית חזרתי וטענתי בלהט כלפי ילדי: "למה, מדוע לא כותבים על כל זה ב'ידיעות אחרונות', בעמוד הראשון, במקום כל השטויות והזבל שכותבים שלם? אם אנשים היו יודעים, אילו רק היו חיים לפי מרשת-השבוע?".

ילדיי קיבלו את תזרתי בתשובה ברוח-טובה. בשבתות השתתפו אתי בעריכת שולחן-שבת, והם שקנו לי את פלטת השבת שלי ואת הספר 'הלכות שבת'. בהקדשה לספר כתבו לי: 'איזה מזל שאת 'דוסיט', כך לא חסרתי לנו עריכות מה לקנות לך מתנות... בין שאר המתנות נמצאים הנפה, ומחם השבת. גם אם הם עצמם עדיין לא חזרו בתשובה, הם משתפים אתי פעולה ברוח טובה. הם נהדרים, אין מה לומר!

כשראיתי כי טוב, ביקשתי להביא את הדברים הנפלאים הללו גם לאנשים אחרים. לקחתי יוזמה וניגשתי לבוסית שלי באוניברסיטה, האחריות לקורסים בלימודי-חזן. 'דשטעי', אמרתי לה "אני רוצה לעשות קורס 'דוסיט'. תשובתה הייתה חד-משמעית: "לא בבית-ספרנו". התקשתי להגיש לה הצעה לקורס, שלו הענקתי את השם 'נקשרות למסורת באמצעות יודאיקה'. היא זוקקת להקשרות, ומיר קלטה שניסיתי לעבוד דרך הראש שלה. "טראי", אמרה לי מוחסר בריחה "בואי נערוך משאל בקרב הסטודנטים". היא פנתה לעשרה חברה, בהם נתקלה באורח אקראי, וכשבעה-שמונה מתוך העשרה הטיבו שהנושא דווקא נשמע להם מעניין... והרבי יצא אל הפועל. כל המרצים בקורס היו חב'דניקים, אך הוא כמובן לא ידעה זאת. הקורס נמשך מתחילת השנה עד סוף, פעם בשבוע למשך ארבע שעות והתארחו בו מגדולי המרצים בחב"ד. הקורס

היה הצלחה עצומה. בפורים התוודעו ביחד, ולפני פסח ערכנו ליל-סדר לדוגמה. לאחר מכן אנשים אמרו לנו שזאת השנה הראשונה שליל-הסדר (שערכו בביתם, בזמנו) היתה משמעות עבורם. מאז הספקנו לערוך קורס במתכונת דומה, כבר ארבע פעמים.

'מבצעים' של ממש...

לא אומר שעשיתי שם מהפכה ממשית, או שפעלתי גדולות ונצורות - אך הדברים בהחלט לא נפלו על אזניים ערלות. באישוה מקום מתעוררת ילאת-כבוד לנחישות ולדבקות במטרה, שנעשית מתוך אהבת-ישראל אמיתית.

אך בהחלט לא תמיד זה קל. לקראת סוף שנת-הלימודים התיישבנו יחד להרמת כסית, והבוסית שלי פנתה אליי ואמרה: "טו, מה את אומרת, גילה? מה יהיה?" עניתי בקול שלוו ורגוע: "הכל יהיה בסדר, אל תדאגי; עוד מעט יבוא משיח - הנה-הנה הוא מגיע...". למען השתרדה בחדר דממה עמוקה, שאפשר היה לחתוך אותה בסכין. כשהחברה התאושו, אמרו לי: "אם המנקה שושנה הייתה אומרת זאת, היינו מסתדרים עם זה. אבל את? מה את עושה לנו?"

אבל גם זה עבר, והם נרגעו. הבוסית שלי, למשל, שכאשר התחלתי לחבוש פאה 'אימתי' עליי ש'תורוק' אותי מהאוניברסיטה, ידעה יפה מאד להתקשר אליי כשאביה היה חולה ולבקש ש'אארג' בריכה עבורו. "מה אני צריכה לעשות, מה עליי להביא?" ביקשה לדעת...

וכפי שאמרת בתחילת שיחתנו, בעקבות חזרתך למקורות הנעת לנושא סגולות אבני-חזן.

כאמור, 'אתנפתי' על מקורות היהדות כמציגים שלל רב. בין השאר 'למדתי חת"ת' מידי יום, והנה הנעתי לפרשת אבני-החושן שבספר שמות. הפליאה אותי העובדה שהפרשה חוזרת על עצמה פעמיים, בעוד שידוע שבתורה אין אף תג מיותר! הנושא סקרן אותי, במיוחד משום שהיה קרוב אליי. עיינתי בפירושים שונים, והגעתי גם לפירושו של רבינו בחיי, אשר כותב על האבנים דברים נפלאים. הוא מתחיל במילים: "אין לך מן האבנים היקרות, שאינו שואב כח מן העליונים. ובעת הגשמים כל אבן יקרה מתברכת. וכל האבנים הטובות מן מענפיתן ותולדותיהן של אבני-החושן".

התחלתי לבדוק את הדברים במעבדה

כלשהי, אולם התייחסתי אליו כאל כל לקוח רגיל אחר ולא העמקתי לחקור בשימוש שהוא עושה בהן.

האם יש לך הוכחות לכך שסגולות האבנים אכן פועלות, בעזרת ה'?

- כמובן! הוכחות רבות מספור. לפי המדרשים, לכל אבן יש את אופן השימוש המיוחד לה, אבל בעקרון אני נוהגת אבנים לנשיאה, ולא על-מנת לרסק ולבלוע. אמנם בקבלה ובוזרר מובא לרסק אבנים, אך אני אישית אינני עושה זאת. כאשר רבנים שולחים אליי אנשים בבקשה לרסק עבורם אבנים, אני מבצעת את הוראתם כלשונם. ישנו רב אחד ששולח אליי אנשים בקביעות, במיוחד בבקשה לרסק את אבן הרובי, שזהו סגולה לנשים עקרות, שתפקדה. כיצד אני וידעת שהאשה אכן נפקדה? - כאשר הרב שב ושולח אותה אליי כדי שאתן לה את אבן הקול, לשם שמירת ההריון. וגיילתי דבר מעניין: כאשר אני מעזמי מכינה ריכת-אבנים לנשיאה עבור אותה בעיה, אחוזי ההצלחה נמוך למדי, - כעשרים אחוזים בלבד - במיוחד יחסית לאור ההצלחה הגדולה בגמילה מהרטבה, למשל, או בשינוך כאבים ראומטיים. אצל שזויה אפשרות קלה ולא יקרה, ושזויה לנסות אותה לפני שעוברים לרבים אחרים. אך אחוזי ההצלחה אצל הנשים שפניעות אליי בהפנייתן ובביכתן של הרב ששיטתו לרסק אבנים, הוא ממש מאה אחוזים! כולן נפקדו.

וכשנולד תינוק - כולנו מכירים את בעיית צהבת-היילודים. במיוחד כשנולד הוא בן-זכר, וצערם של הוריו גדול כשנמנע מהם לקיים ברית-מילה בזמנה. גם לשם כך ישנה אבן מיוחדת, שאלו שהשתמשו בה ראו נפלאות.

לדוגמה, לפני ימים אחדים התקשרה אליי קרובת-משפחה שלי, שילדה בן. יומיים לפני הברית הגולה שהצגת בעליה וקיים חשש רציני שייאלצו לדחות את הברית. שלחתי לה לבית-ההבראה 'אם וילד' בבני-ברק, שם שהתה, ארבע אבנים והוריתי לה שתשים שתיים על שתי ידיה ושתיים על שתי רגליה של התינוק, כדי שהפעולה תהיה מהירה, היות שהזמן היה דחוק ביותר. עוד באותו ערב היא התקשרה אליי ובישרה לי בתדהמה שהצגת ביריחה, בעזר שאצל כל היילודים האחרים במקום הצגת עדיין בעליה. כל האמהות מבקשות שאשלח להן אבנים בחיפזות! אמנם אני מחזיקה במקום גמלי של אבני-סגולה, אך לא היו מספיק

אבנים כדי לטפס את הדרישה, וכמובן שלחתי את מספר האבנים המבוקש.

למותר לציין שהברית של קרובי משפחתי נערכה בעיתה ובזמנה...

מהי שיטת העבודה שלך? את שומעת במה הבעיה, ונותנת את האבן בעלת הסגולה המתאימה?

- בדרך-כלל אינני עובדת כך. אני מבקשת מהאדם שיעמוד מול שלל האבנים ויבחר את אילו שמדרבות אליו ביותר. ועד כמה שהדבר נשמע מדהים, אנשים נמשכים בדיוק אל האבנים שלהן הם זקוקים!

בסיום אחת מהרצאותי הגיעה אליי אשה עם אוסף אבנים שבחרה וביקשה לדעת סגולותיה של כל אבן ואבן. לא ידעתי על האשה הזאת דבר והסברתי לה, בתאם לידוע לי על-פי המקורות, את סגולות האבנים שבחרה. האשה האזינה לי במניס תנומות. אף שרירי במניה לא זז. כשסיימתי הוציאה מארנקת דף, עליו הכינה לפני בואה להרצאה את רשימת בעיותיה האישיות. כל האבנים התאימו לרשימה, אחת לאחת!

או מעשה בילדת שבאה לאחת מהרצאותי - למרות שאני מעדיפה שבנות צעירות לא תהיינה נוכחות - וכאשר צבאו הגישים, לאחר ההרצאה, על האבנים, עמדה גם היא בניניהן. סקרה את האבנים בעיני, הושיטה ידה ולקחה אחת מהן, מנתה אליי ושאלה: "למה מיעדת האבן הזאת?!"

"לא, חמודה", אמרתי סמונתית "האבן הזאת איננה בשבילך".

"למה? התעקשה "מה היא עושה?" "זוהי אבן שמושכת נזולים", הסברתי בסבלנות, למרות עייפותי "בעיית הצטברות נזולים במקומות שונים בטף קיימת אצל אנשים מבוגרים, לא אצל ילדים".

"אמא", מנתה הילדה לאמה, שעמדה לצידה "את זוכרת שהרופאה אמרה לי היום, שיש לי נזולים בארזיים?..."

יש לי הרגשה נהדרת מכן, שאני יכולה לעזור לאנשים. במיוחד לאור העובדה שמאז ומתמיד השתוקקתי לסייע, לתרום, לפעול באופן כלשהו למען הזולת. מעולם לא העליתי בדעתי שאוכל להגשים את חלומי, ועוד לעשות זאת באמצעות המקצוע שבו אני עוסקת. כל זה כתוצאה מזוהרת בתשובה, בזכותו של הרבי מליובאוויטש.

את קשורה מאד לרבי. האם הנך חסידה

של הרבי בלבד, או שגם מרגישה עצמך כחב'ד'ניקית?

- אני מרגישה חב'ד'ניקית בכל לבי ונפשי. אמנם יש לי קשר עם חוגים רבים וטונים בעם-ישראל, אולם בנשמתו אני חב'ד'ניקית. עם הרבי יש לי קשר אישי-נפשי מיוחד במיט. שהרי הרבי הוא שהחזיר אותי בתשובה!

כיום, לאחר שנישאת מחדש לאדם שומר תורה ומצוות, האם את ממשיכה בשיירת חיך הקודמת?

- מבחינה פעילות, באופן כללי כן. אני ממשיכה להרצות באוניברסיטה ומגיעה לעבודה בבורסה, ויחד עם זאת מקפידה שעבודתי לא תפגע בניהול הבית היחודי שהקמתי, שברוך ה' מושתת על אדני התורה והמצוות. אני גם מקבלת בביתי אנשים המבקשים ייעוץ בנושא אבני הסגולה, ועוזרת להם למצוא את האבנים המתאימות לצרכיהם. אני גם מוזמנת להרצאות ברחבי הארץ, ולסיום ברצוני לספר אודות סבב הרצאות, שכמו סגר מעגל בחיי. או אולי היה נדבך-בונה נוסף בהם.

לאחרונה אורגן עברנו סבב-הרצאות בארצות-הברית ובקנדה, בבתי-חב'ד המקומיים. כשהגענו לניו-יורק אמרנו לעצמנו שאך טבעי שלמי כן נכנס לרבי. את הרגשתי בעת הביקור אצל הרבי - לא ניתן לתאר במילים. ביקשתי שהרגע הזה לא ייגמר לעולם! חשתי בנוכחותו של הרבי בכל ארזיי וגידיי.

הרגשתי כמו באותו יום שבו הגעתי לרבי לראשונה, היום שבו זכיתי שהרבי העניק לי אותו חיך קורן, שדינש אותי עד כדי פרץ בכי בלתי נשלט. גם הפעם מצאתי עצמי גועה בככי, מתייפחת ללא מעצור.

המשכנו בסיבוב ההרצאות המתוכנן ברחבי ארצות-הברית, כשרושם הביקור אצל הרבי אופך אותנו כל העת. בכל מקום בואנו סיפרתי על החוויה הנפלאה שחוויתי אז עתה, והמאזינים התרגשו עד רמעות, כשכולם מביעים תפילה שבמהרה נזכה לראות את הרבי בעיני בשר ממש, עם בוא הגאולה האמיתית והשלימה.